

Personages deel 5

Dennis, Mark, Irma en Jozias vlogen op de rug van de eenhoorns boven het eiland. Het uitzicht was fantastisch. Dennis en Irma slaakten de hele tijd enthousiaste kreten, als ze weer een meer zagen, een open vlakte of een berg. Dennis en Jozias letten meer op de navigatie.

De eenhoorns maakten een zwier naar rechts en doken toen omlaag.

“Woei!” riep Irma uit en greep de manen van de eenhoorn stevig vast.

Ho, niet te hard, ik heb ze al te veel laten schrikken, dacht ik. Ik liet de eenhoorns wat langzamer vliegen. Ik rechtte mijn rug. Van het intensief turen naar het beeldscherm en het typen had ik rugpijn gekregen. Ik zou wel wat willen drinken maar ik was bang voor de gevolgen. Ik liep naar de keukenkast en pakte een pakje sap dat daar nog stond. Daar zou toch niets mee kunnen gebeuren, nam ik aan. Ik ging terug naar mijn laptop en typte verder.

De eenhoorns vlogen wat rustiger omlaag. Irma slaakte een zucht van verlichting. Ze aaide het kopje van de fret.

“Zo Orpheus, maak je geen zorgen, alles komt goed” zei ze tegen het beestje, wiens ogen groot stonden. Hij vlijdde zijn kopje in haar nek en sloot de ogen. Dennis riep naar de rest:

“Kijk een krater!”. Inderdaad was beneden hen een enorm groot en diep gat in de grond. Ze leken er recht op af te vliegen. Ze hielden zich goed vast. Bij de rand van de krater leken de eenhoorns te aarzelen. Vervolgens vlogen ze één voor één in een lange lijn in cirkels naar beneden. Het leek een wervelwind waar ze in terecht kwamen, die ze zelf veroorzaakten. Op de bodem aangekomen landden ze voorzichtig. Er was een grote zwarte vlakte. De eenhoorns lieten hun berijders afstappen en twee van hen liepen richting de zijkant, waar een opening leek. De andere twee gingen achter de vier staan en duwden hen met de neuzen dezelfde richting op.

“Ze willen dat we daarin gaan! Ik hou niet van grotten” zei Jozias. Hij klonk bang.

“Jozias gedraag je, er gebeurt je niets, hou mij maar vast” zei Irma vastberaden en ze pakte zijn hand.

“Mark, pak Dennis”. Hij deed meteen wat ze zei.

Met z'n allen liepen ze de smalle doorgang is. Het was er donker maar er waren enkele glinsterende stenen, die door het wit van de eenhoorns leken op te gloeien. De gang werd smaller, ze moesten buigen om erdoor te komen. De eenhoorns vooraan stopten en gebaarden dat ze erlangs moesten gaan. Zij konden niet verder, dan kwamen ze klem te zitten. Mark en Jozias keken elkaar aan.

“Ik ga wel eerst” zei Jozias. Hij had zijn angst blijkbaar overwonnen. Hij boog diep voorover om door het gat te gaan. Mark draaide zich om naar Irma en Dennis.

“Jullie mogen wel hier blijven”.

“Geen sprake van!” zei Irma, pakte de hand van Dennis keek hen recht aan.

“Samen uit samen thuis”. Mark haalde zijn schouders op. Met z'n drieën volgden ze het pad dat Jozias net had gelopen en kwamen uit bij een kleine poel water, in een iets grotere opening.

“Oooooh” zei Irma. Ze keken in het glinsterende water. Er zaten twee kleinere eenhoorns in, opgesloten op een eilandje midden in het water, een witte en een beige.

“Hoe zijn die daar nou weer gekomen?” vroeg Dennis.

“Waarschijnlijk zijn ze naar binnen gevlogen, hebben gespeeld en zijn op het eilandje gaan zitten om uit te rusten. Nu durven ze er niet meer af, ze kunnen niet meer zwemmen

en het water is gestegen, kijk er stroomt een ondergrondse bron naar binnen". Hij wees naar een zij-muur, waar water uit stroomde.

"Ze kunnen met hun grote vleugels niet meer over het water heen vliegen, want dan stoten ze tegen het plafond aan". Ze keken alle vier omhoog. Het plafond was bezaaid met stallactieten, puntige uitsteeksels.

"Auw" zei Dennis.

"Precies" zei Mark.

"Maar hoe gaan we ze redden dan?" vroeg Irma. "Wij kunnen wel naar ze toe zwemmen maar hoe nemen we ze mee terug?"

Met z'n allen keken ze naar het water. De jonge eenhoorns maakten een klaaglijk geluid.

"Ik weet wat!" riep Dennis. De andere drie keken hem aan.

"Laat de andere eenhoorns lange takken en balken hier naartoe brengen, dan maken we een brug!". Mark keek hem lachend aan. "Wat een puik plan jongen!"

"Ik ga wel terug om het te zeggen" zei Dennis en sprintte de gang door, terug naar de plek waar de eenhoorns waren achtergebleven. De witte eenhoorn stond vooraan en er stond nu ook een beige achter, allebei waren ze nerveus aan het snuiven.

"Haal wat lange stammen van bomen en takken voor ons, oké?" zei Dennis en maakte er gebaren bij om uit te leggen wat hij bedoelde. De eenhoorns bogen het hoofd naar beneden en liepen achterwaarts naar buiten. Dennis liep achter ze aan. Buiten vielen er een paar spetters oranje regen naar beneden.

"Getver wat is dit nu weer?!" riep Dennis uit en veegde de spetters van zijn gezicht met zijn mouw. Het rook zoet. De eenhoorns schudden hun lijf, hinnikten naar elkaar, knikten in de richting van de gang en vertrokken toen vliegend de lucht in. Dennis ging zitten. Ik zit hier op de bodem van een krater, dacht hij. Dat geloven mijn vriendjes straks nooit.

Oeps, toch wat gemorst met mijn rietje, dacht ik. Sorry Dennis.

Na wat een half uur leek maar misschien veel korter was, kwamen de eenhoorns weer terug. Twee aan twee droegen ze takken en boomstammen in hun bek. Het was een kamikaze-stukje, maar het lukte ze. Voorzichtig legden ze het hout voor Dennis neer. Die rende de gang in om de rest te halen.

Met z'n vieren droegen ze de balken naar binnen. Degenen die lang genoeg waren om tot het eilandje te komen legden ze als eersten neer en de kortere als dwarsbalken, ter versteviging. De eenhoorns bleven heen en weer vliegen en Dennis heen en weer rennen om te melden als er nieuw materiaal was. Tot Jozias riep:

"Het is genoeg!". Hij was bouwkundig ingenieur dus ze geloofden hem meteen.

"En nu?" vroeg Dennis, want de jonge eenhoorns maakten geen aanstalten om op de geïmproviseerde brug te lopen.

"We moeten ze halen, kom jongen" zei ze tegen Dennis en pakte zijn hand weer. Samen liepen ze, heel voorzichtig, over de brug. De dieren keken geïnteresseerd toe. Bij het eiland aangekomen liepen ze voorzichtig op hen af.

"Buigen" zei Irma, "dat is vast goed". Ze bogen naar de eenhoorns, die eerst nieuwsgierig toekeken en toen terugbogen. Langzaam liepen Dennis en Irma op ze af. Ze stonden op, met wat wiebelige benen. Ze lieten zich aaien en toen Dennis weer richting de brug liep, volgden ze hem. Irma liep achteraan om ze zachtjes aan te sporen om door te lopen. De hoeven gleden soms bijna van het gladde hout af, maar ze bleven op de brug en kwamen heelhuids naar de overkant. Daar namen Mark en Jozias het over en leidden de dieren naar buiten. De

reactie van de eenhoorns was overweldigend. Ze hinnikten, steigerden, brieden, om tot slot de kleine dieren in hun midden op te nemen.

Mark, Jozias, Irma en Dennis werden door de eenhoorns teruggebracht naar het vliegtuig, waar Ineke en de andere stewardessen samen met de passagiers op hen wachtten. Ze vertelden in geuren en kleuren het verhaal over de krater en de redding van de kleine eenhoorns.

“Daarom wilden zowel de witte als de beige eenhoorns dat we hèn kwamen helpen, er zat van elk soort een dier vast. Maar ze moesten samenwerken, net als ik op school!” zei Dennis glunderend. Om hem heen werd hard gelachen.

En hoe was het Ineke en de rest vergaan? En hoe kwamen ze met z'n allen weer terug de lucht in en alsnog op de plaats van bestemming? Dat is weer een ander verhaal. De laptop gaat nu dicht. Geen spetters meer op het toetsenbord.